

Kornel Sawiński
Uniwersytet Śląski

ELAC (EURO-LIBYAN ACTION COMMITTEES – KOMITETY AKCJI EUROPEJSKO-LIBIJSKIEJ) JAKO ORGANIZACJA O CHARAKTERZE SIECIOWYM

STRESZCZENIE

Artykuł jest próbą analizy fenomenu organizacji typu sieciowego, której powstanie wiąże się bezpośrednio z sytuacją polityczną w Libii od połowy lutego 2011 roku. Protesty jakie miały miejsce w Libii były wynikiem udanych (obalenie legalnych władz) wystąpień w Tunezji i w Egipcie. Wystąpienia te w stopniu znaczącym, a być może nawet i decydującym inspirowane i kontrolowane były z zewnątrz, za pomocą technologii wojen sieciowych, wpisujących się w arsenal środków z zakresu *soft power*¹. Również zwolennicy libijskiego systemu, sympatycy demokracji bezpośredniej, a la Libijska Dżamahirijja, korzystają z tego arsenału środków prowadząc wojnę informacyjną w obronie przez siebie wyznawanych wartości. Przejawem tego, bez wątpienia jest stworzona w znacznym stopniu na bazie MEDD-MCR (Mouvement for European Direct Democracy – Mouvement des Comités Révolutionnaires – Ruchu na Rzecz Europejskiej Demokracji Bezpośredniej – Ruchu Komitetów Rewolucyjnych) sieć ELAC.

Analiza działań sieci ELAC wymaga uwzględnienia kilku faktów odróżniających ją od sieciowych działań oficjalnych organizacji rządowych i pozarządowych dysponujących bez porównania większym arsenałem środków wsparcia finansowego, politycznego i wywiadowczego:

- ELAC jest z jednej strony organizacją zdecentralizowaną, z drugiej zaś opartą na ściśle scentralizowanej strukturze Partii PCN (Parti Communautaire National-européen- Nacjonal-europejskiej Partii Komunitarnej)²;

---

¹ <http://geopolitica.ru/Articles/1169/>, 02.10.2011; <http://geopolitica.ru/Articles/1160/>, 03.10.2011.

² <http://www.pcn-nep.com/sindex.htm>, 03.09.2011; Karel Huybrechts et Luc Michel, *La Longue Marche Du PCN (1984-2004)*. A paraître fin 2004 dans la série «Les 20 Ans Du PCN» maszynopis w posiadaniu autora.

- jest organizacją oddolną, tworzoną na bazie spontanicznych odruchów;
- jest organizacją non profit (działalność w jej ramach nie wiąże się z jakimikolwiek gratyfikacjami);
- informatyczną bazą, bazą organizacji są oficjalnie dostępne portale społecznościowe typu facebook, twitter, strony internetowe.

By zachować chronologię narracji, oraz zrozumieć istotę fenomenu ELAC niezbędnym było przeprowadzenie analizy działalności partii politycznej PCN, oraz ruchu społeczno-politycznego MEDD-MCR w kontekście ich najistotniejszych sieciowych przedsięwzięć.

Słowa kluczowe:

ELAC-Komitety Akcji Europejsko-Libijskiej, komunitaryzm nacjonal-europejski, Muammar Kaddafi, Luc Michel, geopolityka, wojna informacyjna, organizacje sieciowe.

DZIAŁALNOŚĆ SIECIOWA PCN

Przy analizowaniu fenomenu ELAC należy zwrócić uwagę na polityczną aktywność partii PCN, podejmującą w przeszłości inicjatywy o charakterze sieciowych wojen informacyjnych.

W mediach głównego nurtu, jak również w mediach innych ugrupowań o antysystemowym charakterze pojawiają się zarzuty o to, że PCN jest marginalną grupką, zakresem swojej działalności obejmującą tylko przestrzeń frankofońską. Nie jest to trafny zarzut głównie z racji transnacionalnego charakteru partii i manifestacyjnego „odcinania się” od aktywności na poziomie „mikro-narodowym”. Istniejąca od 1983 roku PCN jest rzadkim przykładem niewielkiej organizacji, która przez lata potwierdzała swoją skuteczność nieproporcjonalną do potencjału. Historia większości małych ugrupowań politycznych pokazuje, że znikają one zwykle ze sceny politycznej po 5, 10 latach istnienia, czasem szybciej, często po upływie jednej kadencji, dlatego że nie znajdują odzewu, nie są skuteczne, i w pewnym momencie ich kadry i aktywiści czują się wypaleni i wyczerpani³. Kampania dezinformacyjna przeciwników PCN doprowadziła do zamieszczenia w *Słowniku ugrupowań prawicowych i narodowych od 1945 roku do współczesności* wydanego przez wydawnictwo Harmattan w Paryżu informacji na temat

---

³ Entretien de Luc Michel avec Kornel Sawiński: Jean Thiriart, LE P.C.N., La Geopolitique Et L’Eurasie, Les 50 Questions de l’Entretien Notes & Renvois, maszynopis w posiadaniu autora.

śmierci lidera partii Luca Michela⁴. Podane w Wikipedii informacje biograficzne na temat lidera PCN oparte są w większości na tym co podaje ów Słownik. Tak oto skomentował tą pomyłkę, czy celową dezinformację Jean-Pierre Vandermissen zastępca sekretarza generalnego PCN, dyrektor administracyjny PCN we Francji, dawny działacz organizacji Jeana Thiriarta „Młoda Europa”: - „To szczyt idiotyzmu jeśli chodzi o niestworzone historie a propos Luca Michela. Ilość wypisywanych głupot naprawdę zaskakuje. Podmieniono jego nazwisko. Wiemy skąd wzięła się ta homonimia. Luca Michela przedstawiono jako Luca Jouret’a, szefa sekty OTS (Ordo Templi Satanis, przyp. tłum.) który nigdy nie miał powiązań, ani nie należał do Organizacji PCN. Całkowicie zignorowano nasze pozycje walki z sektami skrajnej prawicy. Ten przykład naprawdę mówi bardzo wiele i należy połączyć go z innymi”⁵.

Inanc Kutlu zastępca sekretarza generalnego PCN, sekretarz regionalny PCN-AMKP/ turkokońskiej sieci PCN tak definiuje centralną oś kampanii przeciwko PCN: „media oczywiście atakują wszystko to czego my staramy się bronić, występują przeciwko wszystkiemu co reprezentujemy, i przeciwko całej walce, którą prowadzimy, zwłaszcza jeśli chodzi o walkę przeciw rasizmowi, ksenofobii, i neofaszyzmowi, w ramach Kolektywu antynazistowskiego PCN Europäische Widerstand (Résistance Européenne)⁶, albo we współpracy z wielkim rosyjskim, antynazistowskim ruchem młodzieżowym „Nasi”. PCN, który występuje z pozycji „europejskiego nacjonalizmu” przedstawiany jest jako „skrajna prawica”. Celowa dezinformacja polega na ukrywaniu, faktu, że nasze stanowisko jest bardzo postępowe zwłaszcza jeśli chodzi o Demokrację Bezpośrednią. W naszych działaniach biorą udział Afrykanie, Arabowie, Turcy. Sam jestem tego dobrym przykładem”⁷.

---

⁴ J. Leclercq, Dictionnaire de la mouvance droitiste et nationale de 1945 à nos jours, L’Harmattan, Paris 2008.

⁵ Regards Sur 50 Ans De Combat Pour La Grande-Europe Et La Revolution Transnationale, Entretien de Karel Huybrechts, rédacteur en chef du Service de Presse du PCN (Bruxelles) (ancien cadre du PCE), Avec Jean-Pierre Vandermissen (Secrétaire-général adjoint du PCN, directeur ncientrative du PCN en France, ncient cadre de Jong-Europa), [w:] La Nation Européenne/ The European Nation/ La Nazione Europea, Revue théorique du Communautarisme européen, Bruxelles et Moscou, octobre 2011, PARTI II, s. 2.

⁶ <http://resistanceeuropeenne.online.fr/>, 04.10.2011.

⁷ Regards Sur 50 Ans... Entretien de Karel Huybrechts Avec Inanc Kutlu (Secrétaire-général adjoint du PCN, secrétaire régional du PCN-AMKP / Réseau turcophone du PCN) PARTIE II, s. 3.

Analizując dorobek PCN w zakresie prowadzenia wojen informacyjnych na szczególne uwzględnienie zasługują kampanie prowadzone w obronie Jugosławii i prezydenta Slobodana Miloszewicza w latach 1998-2004, oraz obrony Iraku i jego baasistowskiego ustroju, prowadzonej od 2003 roku do dziś. W dyskursie partii PCN od czasu obalenia prezydenta Miloszewicza nazywa się przewroty inspirowane i wspierane przez zachodnie wywiady i organizacje pozarządowe „kolorowymi rewolucjami”.

Luc Michel był jedną z pierwszych osób, która pokazywała analogię między wydarzeniami w Jugosławii (a także późniejszymi „kolorowymi rewolucjami” w Europie wschodniej głównie: Ukrainie i Gruzji), a także wydarzeniami nazwanymi przez media głównonurtowe „arabską wiosną”, która została zorganizowana według podobnego scenariusza. Scenariusz ów według Luca Michela jest następujący: „tak zwane kolorowe rewolucje są serią ciosów zorganizowanych głównie przy okazji wyborów ale również niepokojów społecznych. Za tymi operacjami stoi zbiór organizacji, które nazywają siebie organizacjami pozarządowymi ale w rzeczywistości są zakamuflowanymi amerykańskimi organizacjami państwowymi, które pod płaszczykiem promowania demokracji zapewniają finansowe wsparcie dla opozycji w krajach, które USA chcą zdestabilizować”⁸.

W organizowaniu „kolorowych rewolucji” po udanym debiucie z obaleniem prezydenta Miloszewicza znaczącą rolę odgrywa międzynarodowa organizacja „Otpor” (serb. Sprzeciw). Organizacja lansuje przeprowadzanie zamachów stanu „bez przemocy”, co w praktyce okazuje się oczywiście fikcją. OTPOR został przez Amerykanów przeorganizowany w międzynarodową szkołę CANVAS, w której uczy się „technik rewolucyjnych” i destabilizacji „reżimów”⁹. Od czasu bombardowań i zamachu stanu w Jugosławii PCN uznaje siebie za swoisty „antyOTPOR” stając w obronie ustrojów zaatakowanych państw. 25 marca 2000 roku podczas wiecu wsparcia dla Jugosławii w Mediolanie Luc Michel wygłosił przemówienie: „Belgrad jest dzisiaj wrogiem numer jeden Waszyngtonu w Europie. Jugosławia Milose-

⁸ Interview De Luc Michel Par Fabrice Beur. PCN-TV Moscou (14 octobre 2011), A bâtons rompus sur: PCN, idéologie, praxis, perspectives – Communautarisme européen – Résistance libyenne – Comités ELAC & ALAC – MEDD-MCR – Russie – Belarus – Transnistrie – Abkhazie – Grande-Europe – Eurasie – OTAN – «Révolutions de couleur» – «printemps arabe» ... En marge d'une Conférence régionale du MEDD-MCR et d'ELAC-RUSSIA organisée à Moscou le 14 octobre 2011, http://www.palestine-solidarite.org/interview.Luc_Michel.151111.htm, 20.12.2011.

⁹ <http://www.cafebabel.pl/article/37167/canvas-otpor-pora-pokojowa-rewolucja-marka-serbii.html>, 03.10.2011.

wicza jest też jednym z tych «państw-zbójceckich», z Libią, Irakiem czy Koreą Północną, o których niestrudzenie alarmuje Madeleine Albright. Skąd tyle nienawiści? Dlaczego taka zawziętość przeciwko małemu odizolowanemu krajowi? Odpowiedź jest prosta. Narodowo-komunistyczna Jugosławia prezydenta Milosewicza jest dzisiaj obok Białorusi prezydenta Łukaszenki jedynym wolnym krajem w Europie. Jugosłowiański rząd razem z rządem białoruskim są jedynymi, które nie skapitulowały przed Waszyngtonem. Miloszewicz oraz Łukaszenko, białoruski prezydent nie są posłuszni jankeskiemu kolonializmowi. Belgrad jest dzisiaj stolicą wolnej Europy. W Jugosławii, walka zbrojna dla wyzwolenia całej Europy właśnie się zaczęła¹⁰.

Walka prowadzona jest przede wszystkim w przestrzeni informacyjnej. Obronie socjalistycznej Jugosławii i Miloszewicza poświęcono wiele numerów czasopism-biuletynów partyjnych PCN jak np.: „L’Europe Communiste”¹¹, „Nation Europe”¹², „La Cause Des Peuples”¹³. W przestrzeni frankofońskiej najliczniejszą, najbardziej aktywną grupą w ramach „Międzynarodowego Komitetu Obrony Slobodana Miloszewicza” było środowisko PCN. Wydano specjalne ulotki w tej sprawie¹⁴. Liderzy PCN współpracowali również z Jacquesem Vergesem, słynnym adwokatem broniącym Slobodana Miloszewicza, co było dodatkowym argumentem dla medialnych ataków na partię¹⁵. Ważnym wydarzeniem był również udział J. P. Vandermissena, L. Michela i J. Vergesa razem z przedstawicielami Trybunału ds. Zbrodni w byłej Jugosławii w debacie telewizyjnej na kanale Public Sénat¹⁶.

Istotą obrony baasistowskiego Iraku było stworzenie mniej więcej pod koniec 2002 roku Komitetów Wsparcia Iraku (Comités Irak de Base). W 2005 roku dziennik brukselski „La Libre Belgique” musiał stwierdzić, że

---

¹⁰ K. Huybrechts, L. Michel, *La Longue Marche...*, s. 47.

¹¹ L’Europe Communiste, L’Hebdo communiste du PCN – Nr 3, Les USA en guerre contre les „Etats-Voyoux” – 6 août 1999, Nr 27, Nouvelles menaces de guerre: Offensive de l’OTAN A l’Est

¹² Nation Europe, L’Hebdo communiste du PCN, Nr 31, Les SS de l’ OTAN, 21 avril 2000, nr 1-23 Juillet 99, La Paix américaine c’est la Paix des cimetières.

¹³ La Cause Des Peuples, Pur un front unitaire quadricontinental contre l’imperialisme et l’exploitation, nr 5, juin 1999.

¹⁴ Solidarite Milosevic, Bulletin d’ information Comité International pour la Défense de Slobodan Milosevic, nr 1, decembre 2001.

¹⁵ Wynikało to z „czarnej legendy” Jacquesa Verges, <http://www.polityka.pl/swiat/tygodnikforum/277325,1,obronca-zbrodniarzy.read>, 03.10.2011.

¹⁶ Regards Sur 50 Ans... Entretien de Karel Huybrechts Avec J. P. Vandermissen PARTI I..., s. 4.

Komitety Wsparcia Iraku były najbardziej widocznym w Europie głosem jednoznacznego wsparcia dla irackiego, baasistowskiego ruchu oporu¹⁷.

Poparcie dla socjalizmu arabskiego, nie ogranicza się tylko do Iraku, „Komitety Wsparcia” obejmują również Syrię¹⁸. Wsparcie dla antysyjonistycznych i socjalistycznych systemów na Bliskim Wschodzie doprowadziło do wszczęcia przeciwko Lucowi Michelowi kampanii internetowej przez MEMRI, Instytut Badań Mediów Bliskiego Wschodu (The Middle East Media Research Institute), który jest zależny od Tsahal (Izraelskich Sił Zbrojnych)¹⁹.

¹⁷ G. Papy, „Des réseaux de soutien à la «résistance irakienne» en Belgique», *La Libre Belgique*, Bruxelles, 19-20 mars 2005; Fragmenty: „Jakiego rodzaju są te sieci? Możemy rozróżnić trzy rodzaje. Islamscy radykałowie, którzy z natury prowadzą działalność w dużej części tajną (...) Niektórzy, których nazywa się «islamo-goszystami» reprezentują drugą tendencję (...) Trzecią tendencję możliwe, że najbardziej widoczną w Belgii, reprezentują nacjonałiści, którzy popierają partię Baas, partię władzy Saddama Husseina. Utworzyli „Komitety Iraku” i „Komitety Syrii” próbując wiązać się z antagonistycznymi gałęziami tej arabskiej partii nacjonalistycznej. Ich przywódcą jest Luc Michel lider Nacjonal-europejskiej partii komunitarnej. Michel był (i przez niektórych ciągle jest) uznany za reprezentanta skrajnej prawicy. Ale ekspert od ugrupowań tego typu odrzuca dziś taką klasyfikację i widzi raczej w Michelu «europejskiego nacjonalistę» antyamerykanistę i antysyjonistę nie będącym antysemitą. On sam przedstawia się jako zwolennik reżimów znienawidzonych przez Waszyngton: wspólnie Białoruś i Syrię wcześniej Irak i Serbię. Luc Michel uważa, że «iracki opór» wobec amerykańskiej okupacji jest w 90% złożony z reprezentantów partii Baath; powołując się na działalność Izaata Ibrahima al Douriego, dawnego nr 2 reżimu Saddama Husseina i lidera «nacjonalistycznego ruchu oporu», atakuje również działania terrorystyczne radykalnych islamistów, które szkodzą sprawie partii Baath”; Por. Al Ba’ath al Iraqui sur le site officiel des Comites Irak De Base: <http://comitesirak.free.fr/abai/index.htm>, 28.09.2011.

¹⁸ Sur les Comites Syrie, cfr :Defendre La Forteresse Ba’athiste Syrienne, PCN-INFO, 29 mars 2005, Fragment: „PCN lansuje powstanie «Komitetów Syrii» które mają toczyć walkę informacyjną w najważniejszej batalii. Nasi wrogowie amerykańsko-syjonistyczni nie mylą się ponieważ Kolaboranci «siryjscy» z RPS (grupy «siryjskich» opozycjonistów bazujących w USA i finansowanych przez CIA) atakowali «Komitety Syrii» od samego początku, wydając kąśliwe oświadczenie zatytułowane: «Propaganda baasistowska otwiera biuro we Francji». Nasz przewodniczący Luc Michel został ponownie zaatakowany, wydaje się on być szczególnie uprzywilejowany jeśli chodzi o syjonistyczne napaści, których od listopada były w rozmaitych mediach już setki” <http://www.pcn-ncp.com/PIH/pih-050329.htm>, 27.09.2011.

¹⁹ Dr Nimrod Rapaheli (Senior Analyst of MEMRI’s Middle East Economic Studies Program): „Antiamerican Ba’th Activities In Paris”, MEMRI Inquiry and Analysis Series – No. 197, November 19: „Wraz z porażką Reżimu Saddama Husseina 9 kwietnia 2003 roku, rządząca partia Baath została w Iraku zdelegalizowana, powstała również komisja mająca na celu debaasizację kraju. Niemniej machina propagandowa baasitów wydaje się, że znalazła nową siedzibę w Paryżu, we Francji, gdzie antyamerykańskie głosy są regularnie rozpowszechniane w trzech językach – angielskim, francuskim i hiszpańskim. Nic dziwnego, że

RUCH KOMITETÓW REWOLUCYJNYCH (MCR) I EUROPEJSKI RUCH NA RZECZ DEMOKRACJI BEZPOŚREDNIEJ (MEDD) – IDEOLOGICZNE I ORGANIZACYJNE KORZENIE ELAC

Środki masowego przekazu co jakiś czas informują opinię publiczną w zachodniej Europie i Rosji na temat działalności Nacjonal-europejskiej Partii Komunitarnej PCN (Parti Communiste National-européen). Dziwić jednak może swoista zмова milczenia, którą otoczona jest inicjatywa polityczna Europejskiego Ruchu Na Rzecz Demokracji Bezpośredniej – Ruchu Komitetów Rewolucyjnych MEDD-MCR (Mouvement Européen pour la Démocratie Directe – Mouvement des Comités Révolutionnaire) animowana przez osoby z kierownictwa PCN. Fabrice Beaur (sekretarz generalny PCN) twierdzi, że zainteresowanie mediów PCN ogranicza się tylko do medialnych kampanii przeciwko partii. W przypadku MEDD-MCR media państw NATO przyjęły inną strategię, strategię przemilczania istnienia samego fenomenu. „Nie jest tajemnicą, że MEDD-MCR działa w ramach zmovie milczenia. PCN od samego swojego powstania w 1983-84 r. jest obiektem ataku prasy i mediów NATO. Nie tylko media NATO ale również strony internetowe skrajnej prawicy i lewicy atakują PCN z racji tego, że stanowimy dla nich konkurencję. Reprezentujemy właściwą politykę, dlatego też z etycznego punktu widzenia stanowimy zagrożenie. Nie skompromitowaliśmy się w dotychczasowej działalności co często spotykało innych bojowników”²⁰.

Aby zrozumieć genezę MEDD-MCR trzeba sięgnąć pamięcią do Libii lat 70-tych.

W pierwszym okresie rewolucji libijskiej od 1969 roku do 1977 istniała klasyczna, naserystowska partia rewolucyjna w typie socjalistycznym Arabski Związek Socjalistyczny. Ustrój libijskiej dżamahiriji, w którym zlikwidowano wszystkie partie polityczne (łącznie z Arabskim Związkiem Socjalistycznym), a władzę oparto na zasadach demokracji bezpośredniej

---

propaganda baasistów używa słowa «Ruch Oporu» żeby kojarzyć się z walką przeciwko nazistowskiej okupacji Francji podczas drugiej wojny światowej (...) Jeden z ich biuletynów (noszący tytuł Al-Baath Al Iraqi) rozciąga projekt ruchu oporu przeciwko imperializmowi amerykańsko-syjonistycznemu w Iraku, na inne fronty «szczególnie w okupowanej Palestynie i Europie, gdzie kontestowana jest dziś dominacja jankesów». Zgodni są z Che Guevarą, który twierdził, że «imperializm ma głowę, którą są Stany Zjednoczone, i która musi być obcięta»”. <http://memri.org/bin/latestnews.cgi?ID=IA19704>, 27.09.2011.

²⁰ Regards Sur 50... Entretien de Karel Huybrechts, Avec Fabrice Beaur (Secrétaire-général du PCN) PARTIE II..., s. 2.

narodził się w 1977 roku²¹. Miejsce partii zajął Ruch Komitetów Rewolucyjnych MCR. Centralny organ ideologiczny stanowiła Zielona Akademia, która odgrywała tę samą rolę co Departament Ideologiczny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. Była ona również matrycą ideologiczną MCR²².

W latach 80. Libia była atrakcyjną siłą w światowym ruchu antyimperialistycznym. MCR pojawił się więc w wielu krajach postkolonialnych: Ameryce Łacińskiej, Afryce, Azji. W Europie sympatia dla MCR nie przybrała żadnych zorganizowanych form. Jej przedstawiciele można było spotkać w różnych środowiskach głównie reprezentantów radykalnej ekologii. Kontakty PCN poprzez ambasadę libijską w Brukseli sięgają okresu wcześniejszego. Belgijski dziennik z tamtego okresu „LE VIF”, pisał w 1985 roku, że „prace Jeana Thiriarta były na stoliku u ambasadora”, gdzie przyjmowano dziennikarzy²³. W 1986 roku, kiedy na rozkaz Reagana zbombardowano Trypolis i Benghazi PCN organizowała akcje plakatowe przeciwko bombardowaniom, jako wyraz solidarności z Libijczykami w większych miastach przestrzeni frankofońskiej²⁴.

MEDD-MCR powstał w 2004 roku w następstwie III światowej Konwencji Ruchu Komitetów Rewolucyjnych (MCR) która odbyła się w Jansour (dzielnicy Trypolisu) we wrześniu 2004 roku²⁵. „Rewolucyjne Komitety przestrzeni frankofońskiej, które gromadzą od 1997 roku działaczy z Belgii, Francji i Szwajcarii, jak również Arabów, Turków i Afrykanów mieszkających w tych krajach zostaną wykorzystane przy tworzeniu nowej sieci”²⁶. Europejskie Komitety działające do 2004 roku autonomicznie i pod różnymi nazwami, zostały zintegrowane w ramach jednej organizacji z sie-

²¹ Por. M. M. Ayoub, *Islam and the Third Universal Theory: the religious thought of Mu'ammarr al-Qadhdhafi*, London 1987, s. 31.

²² Publié sur /Issued on: PCN-Info Hebdo/ PCN-NCP' S Weekly, 2005.12.17 Service de Presse du PCN, PCN-NCP Press Office, Tripoli / December 10-12, 2005: Round Table For Personalities Coming From French-Speaking Europe, Organized By „The Academy Of The Jamahiryen Thought”, maszynopis w posiadaniu autora.

²³ Regards Sur 50... Entretien de Karel Huybrechts, Avec Fabrice Beaur PARTI II..., s. 4.

²⁴ L. Michel, *Pcn-Ncp's News*, issue 777 october 25, 2003.

²⁵ Publié sur /Issued on: PCN-Info Hebdo/ PCN-NCP' S Weekly 2004.09.27 Service de Presse du PCN, PCN NCP Press Office Third Convention Of The R.M.C – Libya, September 2004: Unification Of The Network Of The „Revolutionnary Committees” In Europe: Creation Of The „Movement For The European Direct Democracy”, maszynopis w posiadaniu autora.

²⁶ Tamże.

dzibą w Brukseli. Głównymi celami politycznymi MEDD-MCR miały być przede wszystkim:

- a) „działalność na rzecz demokracji bezpośredniej jako alternatywy dla bankructwa i korupcji pseudo demokracji parlamentarnej;
- b) odszukiwanie europejskich korzeni demokracji bezpośredniej (doświadczeń szwajcarskich, nieśmiertelnego Robespierre’a z 1793 roku, itp.), celem zapewnienia synergii tych doświadczeń z nowoczesną formą demokracji bezpośredniej opracowanej przez libijską rewolucję Muammara Kaddafiego”²⁷.

Luc Michel został przez władze w Trypolisie wyznaczony na koordynatora sieci europejskiej MEDD-MCR.

Ważnym momentem w procesie krystalizacji struktur MEDD-MCR było zorganizowanie w dniach 27-31 lipca 2005 roku w La Roche w Walonii „V Europejskiego Uniwersytetu Letniego Dla Ruchów Alternatywnych, Zielonych i Pacyfistycznych”.

W jego ramach odbyła się pierwsza europejska konferencja MEDD-MCR. Podczas konferencji, na której wystąpili delegaci z Europy zachodniej i wschodniej oraz Libijczycy określono: „z jednej strony pryncypialne zasady organizacji działania MEDD, z drugiej główne zasady ideologiczne w ramach, których będą realizowane te działania”²⁸.

Podczas konferencji ustalono, że istotą ideologii MEDD-MCR ma być swoista „europejska droga do demokracji bezpośredniej”. Stanowisko takie różniło się od większości światowych sekcji MCR, które w sposób mechaniczny kopiowały rozwiązania libijskie.

Samo przemilczanie istnienia MEDD-MCR wynikało z sukcesu organizacyjnego, z tego, że była to organizacja, której libijskie przywództwo całkowicie zaufało. Zaowocowało to zbudowaniem sieci na terenie Rosji i Europy, organizowaniem w Europie i Libii sympozjów, kongresów, forów, dni informacyjnych, letnich szkół. Wszystko to w kontekście niewielkiej organizacji politycznej jawić się musi bez wątpienia jako sukces, o którym media państw NATO postanowiły nie informować.

Na grunt MEDD-MCR przeszczepiane były ideologiczne wątki charakterystyczne dla PCN. Osmoza ta miała charakter ewolucyjny. Początkowo kategoria „Wielkiej Europy” nie pojawiała się w dyskursie MCR, twierdzi Fabrice Beaur powołując się na książkę *Kaddafi, punkt wyjścia* napisaną przez argentyń-

---

²⁷ Tamże.

²⁸ PCN-Info Hebdo, Edition spéciale du 2 août 2005, Communiqué de Presse du MEDD: «1ère Conférence Européenne Du MEDD-MCR» (La Roche – Wallonie – 30 Juillet 2005), materiał w posiadaniu autora.

skiego peronistę Horacio Calderona. „Mówi się w niej o Afryce, Ameryce Łacińskiej, Azji, świecie arabskim, absolutnie nie ma tu Europy, ani jednej linijki. Libijski MCR na tą książkę powoływał się jeszcze w 1996 roku”²⁹.

Elementy ideologii PCN (Wielka Zjednoczona Europa) będą funkcjonować w dyskursie MCR od 1996 roku, potwierdza to szereg publikacji w językach: francuskim, angielskim, arabskim, portugalskim, hiszpańskim³⁰.

W mieście Sabha w Libii w marcu 2007 roku w obecności samego Kaddafiego zostało zorganizowane VI międzynarodowe spotkanie zwolenników demokracji bezpośredniej i myśli Muammara Kaddafiego. Zostało zorganizowane z okazji trzydziestolecia libijskiej dżamahirii (1977) pod hasłem: demokracja XXI w. 30 lat władzy ludu. Oprócz tysięcy obserwatorów, 300 myślicieli i naukowców – w tym Luca Michela reprezentującego MEDD-MCR oraz CEREDD (Europejskiego Centrum Studiów i Badań Demokracji Bezpośredniej – Brukseli, Paryża i Sofii).

Luc Michel wystąpił na konferencji dwukrotnie. Zaprezentował możliwości rozwoju demokracji bezpośredniej w Europie jako alternatywy w XXI w. oraz zaprezentował ustrój Mołdawskiej Republiki Naddniestrza jako nowoczesną formę demokracji bezpośredniej w Europie Wschodniej³¹.

Po konferencji Luc Michel udzielił również długiego wywiadu dla rada Voix de l’Afrique (Głos Afryki) który został rozpropagowany w całym świecie w wielu językach, w Afryce, w Ameryce Łacińskiej, przez wenezuelskie radio SUR. Michel w swoim wystąpieniu zaprezentował wizję Demokracji Bezpośredniej w Libii, możliwości rozwoju Demokracji Bezpośredniej w Europie i całym świecie³².

W 2009 roku podczas „Światowego Zgromadzenia Zwolenników Zielonej Książki” (l’Assemblée Mondiale des Partisans du Livre Vert» (ASIPALV) Luc Michel wygłosił przemówienie, w którym zawarł tezy geopolityczne: (myślenie kontynentami), oraz ideologiczne: (inspiracje socjalizmem jugosłowiańskim, pierwszym okresem po rewolucji bolszewickiej,

²⁹ Regards Sur 50 Ans... Entretien de Karel Huybrechts Avec Fabrice Beaur PARTIE II..., s. 6.

³⁰ Tamże.

³¹ Sebha (Libya) – 28 February To 1st March 2007: Luc Michel Lecturer To The 6th International Reunion On „Direct Democracy And The Thought Of Muammar Al-Gathafi”, maszynopis w posiadaniu autora.

³² http://www.dailymotion.com/video/xi2lns_pcn-tv-1-interview-de-luc-michel-a-la-radio-internationale-la-voix-de-l-afrique-a-tripoli-e-1er-mar_news, 2011.11.02; http://www.dailymotion.com/video/xi2lw6_pcn-tv-2-interview-de-luc-michel-a-la-radio-internationale-la-voix-de-l-afrique-a-tripoli-libye-le_news#rel-page-1, 03.11.2011.

komunitaryzmem Thiriarta, zasadami libijskiej demokracji bezpośredniej)³³. W Zgromadzeniu zorganizowanym w Pałacu Generalnego Kongresu Ludowego zgromadziło się 2000 delegatów z 80 krajów³⁴. Dla PCN było to istotne wydarzenie ze względu na fakt, że kierownictwo libijskiego MCR nie zapraszało programowo reprezentacji partii politycznych.

Kolejnym wydarzeniem, o którym należy wspomnieć, a które miało związek z późniejszymi wydarzeniami w Libii była VI konwencja MEDD-MCR, która odbyła się w dniach 5-7 luty 2011 w Zawii. Doszło podczas niej do debaty między Lucem Michelem a Rajabem Boudabbousem dyrektorem libijskiej Zielonej Akademii swego rodzaju „naczelnym ideologiem libijskiego ustroju”. Wymiana opinii pokazała bardzo wiele punktów zbieżnych między ustrojem libijskim a rozwiązaniami proponowanymi przez MEDD³⁵. Inanc Kutlu twierdzi, że ta konwencja była inna niż poprzednie i przypominała zjazd Socjaldemokratycznej Partii Robotniczej Rosji w Londynie w 1903 roku, z podziałem na bolszewików i mienszewików. Ruch Komitetów Rewolucyjnych podzielił się na frakcję socjalistyczną i liberalną³⁶. W MCR tak jak i w libijskim rządzie ujawniły się dwie frakcje: zachowawcza i socjalistyczna, oraz liberalna i prozachodnia. To podczas tej konferencji Michel opierając swoją refleksję o doświadczenia z przeszłości w Europie Wschodniej zwrócił uwagę na nadciągające nad Libię niebezpieczeństwo kolejnej „kolorowej rewolucji”. Wielu Libijczyków nie chciało jednak uwierzyć w te prorocтва: „Musze powiedzieć, że było to przyjmowane ze śmiechem. Niektórzy mówili, że zwariowałem: «Co jest grane, o czym on mówi»? Libijczycy nie mieli żadnych kluczy do analizy, żeby mogli zrozumieć to co się dzieje”³⁷.

W następstwie wydarzeń, które rozpoczęły się w Libii w lutym 2011 roku działalność MCR zostaje zawieszona.

---

³³ Discours, au nom des Délégations du Continent européen, au Meeting d’ouverture de la Première Assemblée mondiale de l’ «Association Internationale des Partisans du Livre Vert» (Tripoli, Libye, 25 octobre 2009), maszynopis w posiadaniu autora.

³⁴ Regards Sur 50 Ans... Entretien de Karel Huybrechts Avec J. P. Vandermissen PARTIE II ..., s. 6.

³⁵ <http://www.elac-committees.org/2011/09/09/%E2%80%9C6th-forum-of-the-movement-for-european-direct-democracy%E2%80%9D-medd-rcm-ibrahim-moussa-rajab-boudabbous-luc-michel/>, 2011.09.28.

³⁶ Regards Sur 50 Ans... Entretien de Karel Huybrechts Avec Inanc Kutlu PARTIE I..., s. 2.

³⁷ Interview De Luc Michel Par Fabrice Beaur. PCN-TV Moscou...

ELAC – IDEOLOGIA I PRAKTYKA

Analiza ponad 150 komunikatów (prowadzonych w kilku językach, zawsze jednak w wersji francuskiej i angielskiej) na łamach mediów powiązanych z ELAC prowadzona chronologicznie, od początku konfliktu w Libii pozwoliła na wyodrębnienie kilku kategorii, które w ramach kodów geopolitycznych układają się w wyraźną, spójną całość.

W płaszczyźnie ideologicznej tworzą siatkę aksjologiczną, wyrażającą ideologię komunitaryzmu nacjonal-europejskiego. Poparcie dla ustroju libijskiej demokracji bezpośredniej i socjalizmu w wydaniu kaddafistowskim są ważnym punktem praktyki politycznej partii PCN.

1 września 2011 r. dokładnie w 42 rocznicę przejęcia władzy przez Kaddafiego, opublikowane zostały dwa artykuły odnoszące się do tego wydarzenia³⁸.

Przypomniano w skrócie wydarzenia z 1969 roku. Pokróćce przedstawiono założenia ideologii politycznej libijskiej dżamahiriji. Podkreślono aktualność Trzeciej Uniwersalnej Teorii odwołującej się zarówno do panarabskiego dziedzictwa Nassera, demokracji bezpośredniej, antyfundamentalistycznego, reformistycznego islamu, rewolucyjnego nacjonalizmu, wyłożonej w Zielonej Książce przez Muammara Kaddafiego. Autor podkreślał wyjątkową trwałość systemu stworzonego przez Kaddafiego. „Z dala od blichtru «petro-monarchistycznych» sojuszników Waszyngtonu, z dala od nędzy mas arabskich, bogactwo pochodzące ze sprzedaży ropy naftowej trafiające bezpośrednio do libijskiego narodu. W świecie w którym bez przerwy zmieniają się prezydenci, dyktatorzy, marszałkowie, pułkownik Kaddafi jest ciągle ten sam. Jego rewolucyjna «Trzecia Uniwersalna Teoria» stanowi ciągle natchnienie dla rewolucjonistów na czterech kontynentach»³⁹.

Pod adresem społeczeństw i systemów zachodnich język ELAC przesyłony jest takimi zwrotami jak: „parlamentarna demokracja burżuazyjna”, „homo economicus”, „nowa Kartagina”. Nawiązuje często do dyskursu antykolonialnego, i antyimperialistycznego dziedzictwa nasseryzmu, czy partii Baath, krytykowany jest zaciekle projekt mondialistyczny pod patronatem USA i NATO. W kontekście geopolitycznym podkreślane są zasługi Kadda-

³⁸ 42d Anniversary Of The Libyan Revolution Of „Fateh Of September 1ST” /With The Libyan People And Muammar Gaddafi: Libyan Resistance To US/NATO Conquest Continues! 42e Anniversaire De La Revolution Libyenne Du „Fateh Du 1er Septembre”/ Avec Le Peuple Libyen Et Moammar Kadhafi: La Resistance Libyenne A La Conquete US/OTAN Continue, maszynopis w posiadaniu autora.

³⁹ Tamże.

fiego dla projektu stworzenia „Stanów Zjednoczonych Afryki”, po fiasku inicjatyw mających na celu zjednoczenie świata arabskiego.

Często podkreśla się potrzebę demaskowania projektu Wielkiego Bliskiego Wschodu⁴⁰, którego zadaniem jest przemodelowanie pasa państw muzułmańskich w skrócie „od Marakeszu do Bangladeszu”, w planie maksymalistycznym na modłę demokracji liberalnej, a w planie minimum zamienienie tego obszaru w małe, zbalkanizowane, pozbawione siły i charyzmatycznego przywództwa państewka, tkwiące w chaosie i będące pod całkowitą kontrolą zachodu.

Kody geopolityczne w dyskursie ELAC zachowują miejsce naczelne. Libia jest pokazywana jako most łączący Afrykę z Europą. Libia pod przywództwem Kaddafiego stworzyła system, który otwiera drogę dla równoprawnego dialogu kultur i cywilizacji⁴¹. Libia jest zatem widziana jako przeszkoda na drodze do świata jednobiegunowego pod przywództwem USA. „Libia jest mostem między europejskim zjednoczeniem i afrykańskim zjednoczeniem. To jest most pokoju. Wizja Kaddafiego, nie jest wizją wojny cywilizacji. Wizja Kaddafiego, jest wizją dialogu narodów i kultury. W świecie, w którym Ameryka chce od nowa narzucić swoje prawa, ta wizja świata jest nie do zniesienia”⁴².

Według ELAC do rozpoczęcia wojny domowej w Libii prowadził bardzo długi i złożony proces, który Fabrice Beaur wyjaśnia w ten sposób: „to co dzieje się od 2011 roku zostało wykorzystane przez imperialistów USA, NATO, Francją. Kryzys w łonie libijskiej elity ma swój początek w 2003 roku. Wówczas Dżamahirija rozpoczęła ofensywę dyplomatyczną, która polegała na tym, by zostać główną siłą unifikującą Unii Afrykańskiej. Jednym z celów było przełamanie embarga w procesie kompleksowych stosunków dyplomatycznych i politycznych, również przez wypłatę ogromnych sum dla ofiar zamachu, któremu Libia nie była wcale winna. W następstwie wydarzeń po 11 września wykorzystanych przez reżim Busha i neoconsów, doszło do ofensywy przeciwko Irakowi i Afganistanowi. W tamtym okresie jasnym się stało, że celem Amerykanów jest arabski rewolucyjny nacjonalizm, tzn. baasistowski Irak, Syria, oraz Libia. Luc Michel napisał wtedy długi artykuł dla Al.-Jazeera, który pojawił się również w publikacjach libijskiej

---

⁴⁰ Por. T. A. Kisielewski, *Wojna Imperium. Większy Bliski Wschód w amerykańskiej wojnie z terroryzmem*, Elbląg 2008.

⁴¹ 42d Anniversary Of The Libyan Revolution Of „Fateh...”

⁴² Tamże.

MCR⁴³, (przyp. K. S.). Ułatwia on zrozumienie tego, co stało się później. Libia posiadała nagromadzone przez lata embarga, ogromne rezerwy walutowe (nie mogąc importować ani inwestować). Świadomość tego, że Libia może być zaatakowana, tak jak Irak doprowadziła do poszukiwań mających na celu wyjście naprzeciw temu zagrożeniu przez rozwiązanie dyplomatyczne. Mniejszościowe skrzydło libijskiej Dżamahiriji okazało się jednoznacznie prozachodnie. Szczególnie ważną postacią był Moussa Koussa szef wywiadu, który ujawnił się w kwietniu 2011 roku, jako zdrajca, podwójny agent zachodnich służb specjalnych⁴⁴.

Aksjomaty ideologiczne ELAC pochodzą z dwóch źródeł: linii programowej libijskiego MCR, oraz linii politycznej PCN. Na gruncie geopolityki wizja PCN (zainicjowana przez Jeana Thiriarta) była w znacznym stopniu zbieżna z linią wyznawaną przez Kaddafiego. Główne założenia mówią o: zjednoczeniu kontynentu afrykańskiego i europejskiego, na równoprawnych zasadach, pokonanie kolonialnej spuścizny i zamknięcie siłom tallasokratycznym (angloamerykańskim) dostępu do Morza Śródziemnego uczynienie z niego (Mare nostrum)⁴⁵. Fabrice Beaur twierdzi, że: „Kaddafi nie jest «jedynym człowiekiem», który śledził idee i to w którą stronę zmierza świat. Był on otoczony grupą intelektualistów, których nazywano «la Main» («Ręką»), która zajmuje się badaniami nad ideami. Niemal pewnym, jest że tematy, które my proponujemy, były analizowane i studiowane i zaadaptowane do libijskiej rzeczywistości»⁴⁶.

Sama idea powstania ELAC narodziła się po wspomnianej już (ostatniej jak na razie) Konferencji MEDD-MCR w Zawii w lutym 2011 r. Kiedy na zachodzie przygotowywane było uderzenie na Libię, ELAC przygotowywał swoją sieć w całej „Wielkiej Europie” (tak w języku PCN nazywa się przestrzeń geopolityczną od Atlantyku po Pacyfik) napisano Manifest Założycielski ELAC, który przetłumaczony został na 4 języki, pracę rozpoczęły sekretariaty w Brukseli, Paryżu, oraz Rosji, Turcji, Mołdawii i w Quebecu⁴⁷.

⁴³ [http://www.aljazeeraah.info/Opinion%20editorials/2003%20Opinion%20Editorial/October /31%20o/The%20US-Israeli%20War%20against%20Arab%20Nationalism%20Luc%20Michel.htm](http://www.aljazeeraah.info/Opinion%20editorials/2003%20Opinion%20Editorial/October%2031%20o/The%20US-Israeli%20War%20against%20Arab%20Nationalism%20Luc%20Michel.htm), 2011.10.27.

⁴⁴ Regards Sur 50 Ans... Entretien de Karel Huybrechts Avec Fabrice Beaur PARTIE II..., s. 8.

⁴⁵ Convention III of the RCM, Libya, September 2004, *Unification of the network of the revolutionary committees in Europe*. Creation of the Movement for the European Direct Democracy.

⁴⁶ Regards Sur 50 Ans... Entretien de Karel Huybrechts Avec Fabrice Beaur PARTIE ..., s. 7.

⁴⁷ Tamże.

ELAC jest strukturą trans nacjonalną (tak sama się definiuje), podobnie zresztą jak większość przedsięwzięć organizowanych przez PCN. Oznacza to, programowe nieuznawanie istniejących granic aktualnych, małych państw, czy nawet kontynentów (np. Europa, która nie kończy się na Uralu). ELAC mimo swojego sieciowego charakteru jest zintegrowany przez istnienie jednego przywództwa, jednolitych organów prasowych, jednej linii politycznej.

ELAC szczególnie nacisk kładzie na organizację, by odróżniać się skutecznością od amorficznej, inercyjnej masy Europejczyków popierających Kaddafiego. Według szacunków ELAC z kwietnia 2011 r. liczba sympatyków libijskiej dżamahirii wynosi od ćwierć do pół miliona osób⁴⁸.

ELAC porównuje często wojnę domową w Libii do wojny domowej w Hiszpanii z lat 1936-1939. Pokazuje się podobieństwo między zamachem stanu zorganizowanym przez frakcję faszystowsko-monarchistyczną w Hiszpanii oraz islamskimi-monarchistami z Benghazii. Kontrolowany przez zachód islamizm pokazywany jest jako libijska wersja faszyzmu.

Prezentowana jest również analogia między wsparciem faszystowskich potęg Włoch i nazistowskiej Trzeciej Rzeszy, a wsparciem udzielonym przez NATO i USA islamistom z Benghazii⁴⁹.

Retoryka antyfaszystowska została jak pisze Fabrice Beaur szybko przejęta przez władze w Trypolisie. „Początkowo było to dość niezręczne, dość niezrozumiałe dla samych Libijczyków, oraz w państwach libijskiej bliskiej zagranicy.

Kiedy rzecznikiem libijskiego przywództwa został Ibrahim Mussa zaczęto częściej używać nomenklatury antyfaszystowskiej: zaczęto mówić o „faszyzmie NATO”, o frakcji „islamo-monarchistycznych z Benghazii”⁵⁰. Efektem uznania przez ELAC libijskiej wojny domowej jako „nowej hiszpańskiej wojny domowej” była deklaracja Luca Michela o możliwości udziału w niej po stronie lojalistów europejskich ochotników. Propozycja ta została złożona publicznie przez Michela na samym początku wojny w Libii,

---

⁴⁸ Regards Sur 50 Ans... Entretien de Karel Huybrechts Avec J. P. Vandermissen PARTIE I ..., s. 5.

⁴⁹ Spanish Republic 1936 – Jamahiriya 2011, Libya Is Our „War Of Spain”: No Pasaran! Posted on 2011/06/01 by Luc Michel. <http://www.elac-committees.org/2011/06/01/spanish-republic-1936-%E2%80%93-jamahiriya-2011-libya-is-our-%E2%80%9Cwar-of-spain%E2%80%9D-no-pasaran/>, 20.11.2011.

⁵⁰ Regards Sur 50 Ans... Entretien de Karel Huybrechts Avec Fabrice Beaur PARTIE I ..., s. 9.

w jego wywiadzie dla francuskich mediów Street Press, 21 lutego 2011 r.⁵¹. Po tym wywiadzie z Lucem kontaktowało się wielu Europejczyków, którzy deklarowali swoją gotowość do wyjazdu i walki, głównie z państw byłego WNP.

Propozycję swoją Michel powtórzył podczas konferencji współorganizowanej przez ELAC w kwietniu 2011 w Trypolisie (omówienie tego ważnego wydarzenia w dalszej części artykułu). Sugestia Michela została zarejestrowana przez libijską telewizję. Inanc Kutlu tak opisuje całą inicjatywę: „Luc Michel nie żartował, do Trypolisu dotarł z kompletną dokumentacją, z uwzględnieniem wszystkich aspektów prawnych tej sprawy, z uwzględnieniem statusu europejskich bojowników, którzy mieli być zorganizowani w ramach jednego kierownictwa, pod własnym sztandarem, gotowych do uczestnictwa w wojnie domowej”⁵².

Jest to przykład reaktualizacji koncepcji Jeana Thiriarta, stworzenia w 1968 roku Brygad Europejskich wspierających Palestyńczyków⁵³.

Idea z lat sześćdziesiątych nie została wprowadzona w życie ze względu na sprzeciw Moskwy⁵⁴. Nowe Brygady Europejskie (podobnie jak te z lat 60-tych) miały być swoistą „inwestycją na przyszłość” do walki w innych punktach zapalnych świata, ze szczególnym uwzględnieniem Europy. Do tej propozycji Libijczycy odnieśli się niechętnie. Władze w Trypolisie obawiały się internacjonalizacji samej walki zbrojnej, próbując w jak najszerszym zakresie zamknąć konflikt w ramach państwa libijskiego. Poza tym po prostu obawiano się, że przedsięwzięcie okaże się niewykonalne. Wprowadzenie w życie projektu Brygad Europejskich oznaczałoby pójście na całkowitą konfrontację ze światem zachodnim, czego w początkowej fazie konfliktu przywództwo libijskie chciało za wszelką cenę uniknąć.

Bez wątpienia największym sukcesem w niedługiej historii ELAC było zorganizowanie w dniach 17-18 kwietnia międzynarodowej konferencji

⁵¹ <http://www.streetpress.com/sujet/1901-luc-michel-la-libye-n-est-pas-du-tout-un-etat-repressif>, 20.08.2011; tekst <http://www.elac-committees.org/2011/08/12/very-controversial-interview-with-luc-michel-by-street-press-february-2011-libya-is-not-a-repressive-state/>, 20.10.2011.

⁵² Regards Sur 50 Ans ... Entretien de Karel Huybrechts Avec Inanc Kutlu PARTIE I..., s. 7.

⁵³ 3 Juin 1998: 30ème Anniversaire De La Mort Au Combat De Roger Coudroy, Ibrahim Boudia & Fabrice Beaur, maszynopis w posiadaniu autora, Luc Michel Publié originellement dans Conscience Europeenne en 1985 De „Jeune Europe” Aux „Brigades Rouges” Anti-américanisme et logique de l’engagement révolutionnaire, Le Sacrifice de Roger Coudroy, [w:] La Nation Europeenne en 1968.

⁵⁴ Luc Michel Publié originellement dans Conscience Europeenne en 1985 De «Jeune Europe».

pod hasłem „Remove your hands away from Libya”⁵⁵. Konferencja odbyła się w salach położonego nad samym morzem hotelu Bab al Bahr. Konferencję organizowały wspólnie Komitety ELAC, War Foundation, National Organization for Libyan Youth, Economic, Social and Cultural Council at the African Union, Arab and African Youth Union, African Youth Forum for Peace i African Youth Union⁵⁶. Co warto podkreślić wszelkie kontakty Europejczyków z władzami libijskimi umożliwił ELAC. W spotkaniu wzięli udział przedstawiciele różnych frakcji ELAC z Francji, Walonii, Brukseli, Mołdawii, Polski (list Andrzeja Leppera wspierający kaddafistowską Libię⁵⁷), Bałkanów, Węgier, Rosji, Turcji. Reprezentanci środowisk antywojennych, antyimperialistycznych z trzech kontynentów. Organizacja tego przedsięwzięcia była trudna przede wszystkim z powodów logistycznych. Należy pamiętać o tym, że Libia była już w tym czasie objęta strefą zakazu lotów, nie działał Internet ani telefonia komórkowa.

Największy wkład organizacyjny wniósł Luc Michel, który prowadził bezpośrednie rokowania z tunezyjskim Ministerstwem Spraw Zagranicznych w sprawie wjazdu i wiz dla afrykańskich delegatów⁵⁸.

Najważniejszymi postaciami, które wzięły udział w konferencji byli: dr Ibrahim Musa⁵⁹ (znający osobiście kierownictwo ELAC od czasu wspomnianej VI Konwencji MEDD-MCR w Zawii) rzecznik prasowy rządu libijskiego, oraz dr Chaled Kaim wiceminister spraw zagranicznych Libii. Konferencja odbyła się w asyście wybuchających bomb. Bombardowania Trypolisu w tamtym czasie trwały już prawie miesiąc. Z punktu widzenia animatorów ELAC konferencję uznać należy za sukces. Luc Michel został mianowany przez sekretarza generalnego libijskiej młodzieżówki na przewodniczącego „Międzynarodowej Komisji ds. kontaktów z organizacjami wspierającymi Libię”.

Nazwa oczywiście nie była przypadkowa i miała za zadanie budowanie równoległych struktur w państwach NATO, które wsparły „Narodową

---

⁵⁵ Euro-Libyan Action Committees Press Release of Luc Michel, April 21, 2011, The Support To Libya Is Organized In Tripoli: United Front In Europe And Africa To Defend The Libyan Jamahirya, maszynopis w posiadaniu autora.

⁵⁶ <http://www.facebook.com/ELAC.April.2011.Tripoli.Conference>, 21.10.2011.

⁵⁷ <http://www.samoobrona.org.pl/pages/02.Partia/00.Aktualnosci/index.php?document=/330.html>, 09.10.2011.

⁵⁸ Regards Sur 50 Ans... Entretien de Karel Huybrechts Avec Inanc Kutlu PARTIE I..., s. 6.

⁵⁹ http://www.dailymotion.com/video/xism3a_pcn-tv-conference-hands-off-libya-opening-speeches-of-dr-moussa-ibrahim-luc-michel-17-april-2011-tr_news, 29.10.2011.

Rade Tymczasową”⁶⁰. Warty podkreślenia jest fakt, że Luc Michel jest jedynym obywatelem nie libijskim, któremu powierzono taką funkcję. Nominacji dokonano po przemówieniu Sekretarza Generalnego Związku Młodzieży Libijskiej⁶¹. Również delegaci z państw afrykańskich znaleźli się pod kierownictwem Michela.

Całe to wydarzenie zarejestrowały nie tylko libijskie media, ale również kilka zagranicznych stacji telewizyjnych.

Konferencja kwietniowa była dla ELAC wydarzeniem prestiżowym, pokazującym, możliwości mobilizacyjne tej struktury. Była również dużym sukcesem partii PCN. Cały szereg planowanych przedsięwzięć ELAC nie zostało zrealizowanych ze względu na przyspieszony bieg wydarzeń.

Po zdobyciu Trypolisu struktura zmieniła nazwę z Komitetów ELAC na ELAC-RESISTANCE⁶², który jest w tej chwili w Europie główną organizacją siecią wspierającą libijski opór.

Warto jeszcze zwrócić uwagę na afrykańską gałąź struktury: ALAC (African-Libyan Action Committees⁶³). Struktura ta jest animowana przez osoby związane wcześniej z MEDD-MCR. Geneza współpracy PCN z afrykańskimi emigrantami w Europie, oraz socjalistycznymi i postępowymi organizacjami w Afryce jest długa. Szczególnie blisko PCN współpracował z komitetami Rewolucyjnymi Czadu, oraz z aktywistami czadyjskiego ruchu socjalistycznego ACTUS, dr Djimadouna Ley-Gnardigala⁶⁴. W odróżnieniu od ELAC, struktura afrykańska nie jest otoczona murem milczenia w mediach głównie-nurtowych. Na dzisiaj ELAC wykracza daleko poza ramy swojego pierwotnego przeznaczenia.

Obecnie ponownie lansowane są Komitety Wsparcia Syrii⁶⁵, oraz organizowana jest działalność wspierająca Algierię⁶⁶. Jak twierdzi Jean Pierre Vandermissen: „wielu polityków i działaczy afrykańskich uświadomiło sobie

⁶⁰ Libyan Action Committees Press Release of Luc Michel, April 21, 2011, The Support To Libya Is Organized In Tripoli...

⁶¹ http://www.dailymotion.com/video/xisqxm_pcn-tv-conference-hands-off-libya-opening-speech-of-the-secretary-general-of-the-libyan-national-yo_news#rel-page-1, 02.12.2011.

⁶² ELAC-Resistance /Libya – Launch Of The Libyan Resistance Radio Local Radio Tripoli» <http://www.elac-committees.org/2011/11/22/elac-resistance-libya-launch-of-the-libyan-resistance-radio-%E2%80%9Clocal-radio-tripoli/>, 15.12.2011.

⁶³ <http://www.elac-committees.org/category/alac/alac-news-infos/>, 29.10.2011.

⁶⁴ Regards Sur 50 Ans... Entretien de Karel Huybrechts Avec J. P. Vandermissen PARTIE I..., s. 11. <http://www.lnr-dz.com/index.php?page=details&id=7236>, 05.12.2011.

⁶⁵ <http://comites.syrie.free.fr/>, 30.11.2011.

⁶⁶ <http://www.facebook.com/pages/SOLIDARITE-ALGERIE-SOLIDARITY-ALGERIA/132174676879663>, 04.12.2011.

niebezpieczeństwo jakie stanowi NATO dla Afryki. Afryka nie jest z boku, jest równie ważną drugą stroną międzynarodowej działalności PCN⁶⁷.

BIBLIOGRAFIA

A. Materiały niewydane (w posiadaniu autora):

- [1] Discours, au nom des Délégations du Continent européen, au Meeting d'ouverture de la Première Assemblée mondiale de l' «Association Internationale des Partisans du Livre Vert» (Tripoli, Libye, 25 octobre 2009), maszynopis.
- [2] Entretien de Luc Michel avec Kornel Sawinski: Jean Thiriart, LE P.C.N., LA Geopolitique Et L'Eurasie, Les 50 Questions de l'Entretien Notes & Renvois, maszynopis.
- [3] Interview De Luc Michel Par Fabrice Beur PCN-TV Moscou (14 octobre 2011), A bâtons rompus sur: PCN, idéologie, praxis, perspectives – Communautarisme européen – Résistance libyenne – Comités ELAC & ALAC – MEDD-MCR – Russie – Belarus – Transnistrie – Abkhazie – Grande-Europe – Eurasie – OTAN – «Révolutions de couleur» – «printemps arabe» ... En marge d'une Conférence régionale du MEDD-MCR et d'ELAC-RUSSIA organisée à Moscou le 14 octobre 2011, maszynopis.
- [4] Sebha (Libya) – 28 February To 1st March 2007: Luc Michel Lecturer To The 6th International Reunion On „Direct Democracy And The Thought Of Muammar Al-Gathafi” maszynopis.
- [5] Solidarite Milosevic, Bulletin d' information Comité International pour la Défense de Slobodan Milosevic, nr 1, decembre 2001. ulotka-winieta.
- [6] 42d Anniversary Of The Libyan Revolution Of „Fateh Of September 1ST” With The Libyan People And Muammar Gaddafi: Libyan Resistance To US/NATO Conquest Continues.

B. Publikacje zwarte:

- [7] Al.-Kaddafi M., *Zielona Książka*, Trypolis przy współpracy wydawnictwa „Fabuła” 1991.

---

⁶⁷ Regards Sur 50 Ans... Entretien de Karel Huybrechts Avec J. P. Vandermissen PARTIE I..., s. 12.

- [8] Dugin A. (red.), *Sietewyje wojny: Ugroza nowego pokolenija*, Moskwa 2009.
- [9] Fryzeł T., *Arabska Myśl Socjalistyczna*, Warszawa 1985.
- [10] Kisielewski T. A., *Wojna Imperium. Większy Bliski Wschód w amerykańskiej wojnie z terroryzmem*, Elbląg 2008.
- [11] Lacoste Y., *Geopolityka Śródziemnomorza*, Warszawa 2010.
- [12] Leclercq J., *Dictionnaire de la mouvance droitiste et nationale de 1945 à nos jours*, Paris, 2008.
- [13] Michel L., *Le Parti Historique Revolutionnaire*, Généalogie idéologique du Concept de Parti dans le Communautarisme européen, Charleroi 1986.

C. Wydawnictwa ciągłe:

- [14] „Al Ba'ath Al Iraqi”
- [15] „Conscience Europeenne”
- [16] „Geopolitika”
- [17] „La Cause Des Peuples”
- [18] „La Libre Belgique”
- [19] „La Nation Europeenne / The European Nation / La Nazione Europea”
- [20] „L'Europe Communautaire”
- [21] „Memri”
- [22] „PCN-Info Hebdo”

D. Strony internetowe:

- [23] <http://www.aljazeera.info/>
- [24] <http://www.cafebabel.pl>
- [25] <http://comitesirak.free.fr/>
- [26] <http://comites.syrie.free.fr/>
- [27] <http://www.dailymotion.com/PCN-NCP-TV#videoId=xlsveu>
- [28] www.elac-committees.org
- [29] <http://www.facebook.com/#!/EuroLibyanActionCommittees.ELAC>

- [30] <http://geopolitica.ru/>
- [31] <http://www.lnr-dz.com/>
- [32] <http://www.mcrlebye.org/>
- [33] <http://memri.org/>
- [34] <http://www.pcn-ncp.com/>
- [35] <http://www.polityka.pl>
- [36] <http://resistanceeuropeenne.online.fr/>
- [37] www.rossia3.ru
- [38] <http://www.streetpress.com/>
- [39] <http://twitter.com/meddmcr>

ELAC (EURO-LIBYAN ACTION COMMITTEES) AS A NETWORK-CENTRIC ORGANIZATION

ABSTRACT

This article is an attempt to analyse the phenomenon of a network organization, whose establishment has been directly connected with the political situation in Libya since the middle of February 2011. The protests that took place in Libya were the result of successful (overthrow of the legal authorities) riots in Tunisia and Egypt. The riots were significantly and perhaps even decisively inspired and controlled from outside, with the use of a netwar technology, which is part of 'soft power' weapons. The supporters of the Libyan system, the people who sympathize with the direct democracy, in the manner of the Libyan Jamahiriya also use this weapon while leading information wars in defence of their axioms. A manifestation of this is undoubtedly a net ELAC, created significantly on the basis of MEDD-MCR (Movement for European Direct Democracy- Mouvement des Comites Revolutionnaires – Revolutionary Committees Movement).

The analysis of ELAC net's activity requires taking into consideration a few facts that distinguish it from activities of official government and non government organizations which possess much more financial, political and intelligence support.

- On the one hand, it is a decentralized organization, on the other hand, it is based on a strictly centralized structure of the Party PCN (Parti Communautaire National-europeen- National-European Communitarian Party);
- it is a grass-roots organization created on the basis of spontaneous reactions;
- it is a non profit organization (its activity involves no bonus);
- it is based on officially available web social portals such as facebook or twitter and websites.

To keep the chronology of narrative and also to understand the essence of the phenomenon of ELAC it has been necessary to carry out an analysis of the activity of the political party PCN and the social-political movement MEDD-MCR in the context of their most important net ventures.

Key words:

ELAC – Euro-Libyan Action Committees, communitarism national-european, Muammar Kaddafi, Luc Michel, geopolitics, information warfare, network organizations.